

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3217202254
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:3217202254.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobkyne: Z. I., R.. XX.XX.XXXX, D. E. XXXX/XX, D., zastúpenej: I. O. N., I..W..V., X.: XX XXX XXX, I. I. Ž. X/A, H. proti žalovanému: N. P. I., I..W..V., X.: XX XXX XXX, I. I.A. N. XX, D., zastúpenému: O. J. S.. O. P., I..W..V., X.V.: XX XXX XXX, I. I. J. XX, D., o zaplatenie 417 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 29.11.2019, č.k. 22Csp/39/2018-119, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalobkyni sa proti žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 417 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 26.10.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 497, § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 53 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2 veta prvá, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 2 písm. f) a k), § 11 ods. 1 písm. b), § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Súd prvej inštancie zistil, že medzi stranami sporu bola dňa 22.7.2014 uzatvorená Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorá má spotrebiteľský charakter, v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500 eur a žalobca sa zaviazal úver splatiť v 36 mesačných splátkach po 53,25 eur s tým, že celková čiastka, ktorú mal žalobca vrátiť, bola 1.967 eur (úver, úroky, poplatok za poskytnutie úveru), v zmluve bola uvedená predpokladaná RPMN za úver vo výške 20,91%, ročná úroková sadzba úveru vo výške 18,03% a priemerná RPMN za úver bola určená vo výške 49,67%, pričom poplatok za poskytnutie úveru bol dohodnutý v sume 50 eur. Po preskúmaní zmluvy vyvodil, že zmluva bola platne uzavretá. Pokiaľ ide o jej namietané časti, resp. rozpor so zákonom č. 129/2010 Z. z., považoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, a to z dôvodu absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k), t.j. z dôvodu, že uvedená zmluva neobsahovala dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a termíny jednotlivých splátok úveru. Konštatoval, že zo zmluvy a ani zo všeobecných obchodných podmienok nevyplýva údaj o tom, kedy mal žalobca začať splácať úver a ani údaj o tom, kedy je posledný deň splatnosti úveru. Dospel k záveru, že hoci v predloženej Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi už vyplýva dátum splatnosti 1. splátky úveru (1.9.2014) a poslednej splátky (1.8.2017), uvedené však nenahrádza splnenie zákonnej požiadavky uviesť dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej

splatnosti spotrebiteľského úveru priamo v zmluve. Ďalej vyvodil, že zmluva je nazvaná ako Zmluva o revolvingovom úvere, z bodu 5. a 6. tejto zmluvy však nepochybne vyplýva, že ide o spotrebiteľskú zmluvu o úvere, pri ktorej je možné bezvýhradne určiť dobu trvania zmluvy a aj termín splatnosti úveru, keďže nejde o revolving, ani o úver formou povoleného prečerpania. Rovnako zistil, že sa v uvedenej zmluve o úvere a dokonca ani v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nenachádza údaj o termíne jednotlivých splátok úveru, t.j. údaj o tom, ktorý deň v mesiaci bol žalobca povinný platiť splátky úveru. Opomenutie údajov o konečnej splatnosti úveru a termíne jednotlivých splátok úveru v zmluve mal podľa názoru prvoinštančného súdu za následok použitie ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. poskytnutý spotrebiteľský úver bolo nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Čo sa týka námietky žalobcu ohľadom nesprávne uvedenej výšky RPMN, mal za to, že RPMN vo výške 20,91 % bola uvedená správne, keďže žalovaný zohľadnil výšku úveru (1.500 eur), počet splátok (36), výšku mesačnej splátky (53,25 eur), ako i výšku poplatku za poskytnutie úveru (50 eur); ročná percentuálna miera nákladov tak nebola uvedená v neprospech spotrebiteľa, keďže v zmysle zákona je veriteľ povinný uviesť v zmluve RPMN vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a keďže v deň uzatvorenia zmluvy musí veriteľ disponovať presnými údajmi relevantnými pre výpočet RPMN, je možné uviesť tento údaj aj presným číslom, čo žalovaný aj uviedol. Pokiaľ ide o namietanú absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, sčasti sa stotožnil s procesnou obranou žalovaného, pretože v spornej zmluve o úvere je uvedená výška splátky (53,25 eur) a aj počet splátok (36), absentuje jedine údaj o termíne jednotlivých splátok úveru, ktorý (okrem absencie údajov o konečnej splatnosti úveru) spôsobil "bezúročnosť a bezpoplatkovosť" poskytnutého úveru. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018 uviedol, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Vo vzťahu k namietanej výške úrokovej sadzby (18,08% ročne) poukázal na údaje Národnej banky Slovenska, v zmysle ktorých bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci apríl 2014 na úrovni 10,59% ročne, v mesiaci jún 2014 na úrovni 10,66% ročne a v mesiaci júl 2014 na úrovni 10,68 % ročne; je tak zrejmé, že ročná úroková sadzba vo výške 18,08 % uvedená v zmluve neprekračuje zákonodarcom povolený dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle Národnej banky Slovenska ako súčasť úrokovej štatistiky za prvý mesiac kalendárneho štvrtroka predchádzajúceho uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ ide o Dohodu o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX z 22.7.2014, nezistil rozpor tejto dohody so zákonom, ani tu nezvážil existenciu neprijateľných podmienok, preto uvedenú dohodu nevyhlásil za neplatnú a mal za to, že žalobca dobrovoľne uzatvoril tak zmluvu o úvere, ako i dohodu o poskytovaní služieb a keďže zmluva o revolvingovom úvere predstavuje platný právny úkon, súd považoval aj uvedenú dohodu za platnú. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže považoval spotrebiteľský úver poskytnutý zo zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov a žalobca aj v zmysle oznámenia žalovaného zo dňa 12.12.2014 uhradil všetky svoje záväzky vyplývajúce z predmetnej zmluvy, zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi vo výške 417 eur. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca uhradil žalovanému sumu 1.967 eur, pričom výška úveru bola 1 500 eur a poplatok za poskytnutie úveru bol v sume 50 eur (1.967 - 1.500 - 50 = 417 eur), t.j. žalovaný získal majetkový prospech vo výške 417 eur bez právneho dôvodu, teda sa bezdôvodne obohatil podľa § 457 Občianskeho zákonníka a žalovanému tak vznikla povinnosť vydať predmet bezdôvodného obohatenia žalobcovi. Žalovaného zároveň zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 26.10.2016 do zaplatenia, t.j. odo dňa, kedy žalovaný reagoval na predžalobnú výzvu žalobcu zo dňa 7.7.2016. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

3. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o absencii údajov o konečnej splatnosti úveru namietal, že v zmysle výkladu Súdného dvora EÚ vo veci C-42/15 bráni úniijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné

spájať s náležitosťou, ktorú úniijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy. Podľa jeho názoru predmetná zmluva obsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, pričom súd prvej inštancie sa nezaoberal argumentáciou žalovaného. Poukázal na nejednotnú súdnu prax v tejto otázke, ktorá skutočnosť nemôže byť na ľarchu sporovej strany. Zároveň poukázal na zmenu zákona č. 129/2010 Z.z. účinnú od 1.5.2018, ktorá potvrdzuje fakt, že s konečnou splatnosťou nie je možné spájať žiadny následok. Podľa jeho názoru z vyššie uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vyplýva, že s náležitosťou konečnej splatnosti úveru nemožno spájať záver o bezúročnosti úveru a takýto záver možno spájať iba s náležitosťou zmluvy, ktorá spochybňuje možnosť posúdiť rozsah záväzku spotrebiteľa (úniijné právo náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná). V súvislosti s výkladom ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v kontexte úniijného práva poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo/146/2017 a ohľadom eurokomformného výkladu poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci N. (P.-XXX/XX O. P.-XXX/XX) a vo veci J. O. P.-XXX/XX a N. P.-XXX/XX). V odvolaní namietal aj skutkové závery o tom, že zmluva neobsahuje uvedenie konečnej splatnosti úveru, keď podľa jeho názoru požiadavka uvedenia tohto údajja bola splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a spôsobom vyplývajúcim z čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní. Vo vzťahu k absencii splatnosti jednotlivých splátok namietal neodôvodnenosť záveru súdu prvej inštancie, pre ktorý oznámenie veriteľa o schválení úveru nemalo byť súčasťou zmluvy. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 13Co/111/2014. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a žalobu zamietol alebo, aby vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

4. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 11.2.2020, v ktorom vyjadrila súhlas so záverom prvoinštančného súdu, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, nakoľko išlo o obligatórne náležitosti, ktoré vyžadoval zákon platný a účinný v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa jej názoru na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že s účinnosťou od 1.5.2018 došlo k zmene zákona a predmetná náležitosť sa už nevyžadovala, keďže z dôvodu právnej istoty je nutné aplikovať na právny vzťah tie právne normy, ktoré sú platné a účinné v čase jeho vykonania. Mala za to, že zmena zákona či nesprávna implementácia smernice do vnútroštátneho poriadku nemôže byť na ujmu strany (v tomto prípade slabšej), ktorá sa dôvodne spolieha na právny poriadok účinný v čase uzatvorenia zmluvy. Upozornila na to, že zákon aj smernica vyžadovali aj údaj o dobe trvania zmluvy, ktorý ale taktiež absentuje, teda žalovaným vyhotovená zmluva nedáva spotrebiteľovi odpoveď na otázku, na akú dobu sa zmluva uzatvára. Považovala za nenáležité poukazovanie na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci P.-XX/XX, pretože sa týkalo posúdenia inej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa považovala za správny aj záver súdu prvej inštancie o absencii termínu splatnosti jednotlivých splátok, pretože aj táto náležitosť bola obligatórna v čase uzatvorenia zmluvy, pričom danú požiadavku pozná aj smernica 2008/48/ES s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci P.-XX/XX, v ktorom súd uviedol, že cieľom tohto ustanovenia je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal deň, v ktorý je splatná každá splátka úveru. Podľa názoru žalobkyne predmetný cieľ v danom prípade nebol naplnený, pretože zmluva neobsahuje jednak údaj o termíne splatnosti splátok a jednak neobsahuje ani také údaje, na základe ktorých by sa k splatnosti splátok mohol spotrebiteľ dopracovať. Zároveň upozornila, že údaj o termíne splatnosti splátok môže mať zásadný vplyv na rozsah záväzku spotrebiteľa, nakoľko v zmluve podľa bodu 8, ak sa spotrebiteľ dostane do omeškania, je povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,04% denne z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Pre úplnosť uviedla, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by žalobkyňu oboznámil so zmluvnými dojednaniami, pričom pokiaľ ide o oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, tento dokument nebol žalobkyni známy v čase uzatvárania zmluvy, ale až dodatočne. Keďže žalobkyňa bola vo veci samej úspešná, nemohla podať odvolanie proti rozsudku ani proti jeho odôvodneniu, poukázala však na ďalšie nedostatky zmluvy, ktoré súd prvej inštancie nesprávne posúdil. Mala za to, že úver jej bol poskytnutý iba vo výške 1.450 eur, nakoľko sumu 50 eur žalovaný započítal s poplatkom za poskytnutie úveru, čo odporuje zákonu o spotrebiteľských úveroch. Poukázala na to, že Súdny dvor EÚ sa obdobným konaním veriteľov už zaoberal (vo veci E. Z. W., H. W. proti F., O..I..) a ustálil výklad, podľa ktorého do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. V tomto smere odkázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo/21/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/109/2021 a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5Co/115/2019. Vyjadrila názor, že RPMN nemôže byť správna, pretože veriteľ vychádzal z výšky istiny, ktorá nebola nikdy poskytnutá (ale krátaná o sumu 50 eur). Podľa jej názoru je RPMN nesprávna aj z dôvodu, že veriteľ do nej nezapočítal poplatky vyplývajúce z dohody o poskytovaní služieb, teda splátka mala predstavovať sumu 89,65 eur, a nie sumu 53,25

eur. Vo vzťahu k dohode o poskytovaní služieb uviedla, že ide o zmluvu formulárového typu, ktorej obsah nemohol spotrebiteľ ovplyvniť, pričom z jej obsahu vyplýva, že výška poplatku za dohodu je 2,51% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, mesačná výška poplatku predstavuje sumu 36,39 eur s tým, že predmetom dohody sú jednoduché administratívne služby, ktoré je veriteľ povinný plniť aj zo zákona. Poukázala na to, že celková odplata za dohodu predstavuje sumu 1.310,04 eur, čo prevyšuje odplatu vyplývajúcu zo zmluvy, pričom ide o služby, ktoré nemajú pre spotrebiteľa žiadny zmysel (služba „odklad splatnosti splátok“, služba „informácia pred splatnosťou splátky“, služba „zmena zmluvy na podnet klienta“, služba „druhá upomienka zdarma“). Mala za to, že z hľadiska posúdenia súladu dohody s dobrými mravmi nemôže obstať ako platná a zároveň ide o obchádzanie zákona o spotrebiteľských úveroch, keď sa veriteľ snažil odčleniť výraznú a podstatnú časť nákladov za úver do zdanlivo osobitnej zmluvy, ktorá ale nemá žiadny význam pre spotrebiteľa a jej obsahom sú zákonné povinnosti veriteľa. Na základe uvedeného vyvodila, že výsledná RPMN podstatne prevyšuje RPMN uvedenú v zmluve, a to aj bez potreby osobitného výpočtu, zároveň je nesprávne určená celková čiastka splatná spotrebiteľom, keďže je potrebné poplatky započítať do celkových nákladov, čo predstavuje sumu 3.227,40 eur, a nie sumu 1.967 eur uvedenú v zmluve. Uviedla, že nesprávna RPMN a celková čiastka splatná spotrebiteľom sú zásadnými údajmi, pre ktoré sa spotrebiteľ rozhoduje pri výbere konkrétneho úveru a ich nesprávne uvedenie je spôsobilé spochybniť možnosť spotrebiteľa poznať rozsah svojho záväzku. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne.

6. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

7. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

8. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplata 417 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 417 eur odo dňa 26.10.2016 do zaplata titulom vydania bezdôvodného obohatenia dôvodiac tým, že úver poskytnutý žalovaným a splácaný žalobkyňou je bezúročný a bezpoplatkový (na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 22.7.2014), a že dohoda o poskytovaní služieb uzavretá dňa 22.7.2014 je absolútne neplatná.

9. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

10. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzatvorenia zmluvy) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

11. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

12. Podľa § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

13. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho

dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. Podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

15. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak v danej veci vyvodil, že úver uzavretý medzi žalobkyňou a žalovaným je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

16. V prejednávanej veci nebolo sporným, že právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným má charakter spotrebiteľského vzťahu. Z ustáleného skutkového stavu okresným súdom vyplýva, že strany uzavreli dňa 22.7.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 1.500 eur, na ktoré sa aplikujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa upravené v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pre spotrebiteľský úver sa zákonom č. 129/2010 Z.z. z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a predpísané obsahové náležitosti (§ 9 ods.1,2). V ust. § 11 ods. 1 citovaného zákona sú vymedzené prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (o.i. aj v prípade, ak zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov). Odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v spotrebiteľskej zmluve údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru absentuje a táto neobsahuje náležitosti predpísané v ust. § 9 ods.2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z..

17. Odvolací súd v tejto súvislosti berie do úvahy aj závery uvedené v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kde z bodu 58 vyplýva, že čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES by sa nemal vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň konštatoval, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, bude sa považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor EÚ svojím výkladom teda vymedzil, že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť. Žalovaný v rámci svojej argumentácie však opomína a odvolací súd na to poukazuje, že z citovaného čl. 10 ods. 2 Smernice vyplýva požiadavka uviesť dobu, resp. dĺžku trvania zmluvy o úvere ako aj výšku, počet a termíny (frekvenciu) splátok.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu k naplneniu pojmových znakov zákonom ako aj Smernicou vyžadovanej zmluvnej náležitosti doby trvania zmluvy nedošlo tým, že v posudzovanej zmluve je uvedené „Splatnosť úveru (počet splátok): 36.“ Dobu trvania zmluvy možno vykladať ako dobu, na ktorú je zmluva uzatvorená, pričom pokiaľ nie je možné uviesť ju priamo v zmluve pevne stanoveným dátumom, resp. dátumami vzhľadom k tomu, že subjekt poskytujúci úver nemusí mať ešte v čase uzatvorenia zmluvy vedomosť kedy a či dôjde k čerpaniu úveru, malo by byť zrejme už v čase podpisu zmluvy, na akú dobu sa táto zmluva uzatvára a takúto náležitosť by tak zmluva o úvere mala už v deň jej uzatvorenia zrozumiteľne obsahovať. Zároveň je potrebné zohľadniť, že v zmluve o úvere nie je nijakým spôsobom uvedená splatnosť jednotlivých splátok, hoci požiadavka uviesť v zmluve výšku, počet a termíny (frekvenciu) splátok vyplýva aj zo smernice aj zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Dobu trvania zmluvy tak nemožno vyvodiť ani zo splatnosti splátok úveru. Rovnako nemožno vychádzať z ustanovení zmluvných dojednaní (čl. 4.5), ktoré stanovujú, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru.

19. Odvolací súd podotýka, že ak bola doba trvania zmluvy a splatnosť splátok súčasťou oznámenia veriteľa o schválení úveru, jedná sa iba o jednostranný právny úkon veriteľa, ktorý navyše bol zaslaný žalobkyni až po uzavretí zmluvy. Je potrebné uzavrieť, že dokument Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nemožno považovať za zmluvu podpísanú zmluvnými stranami. V zmysle výkladu rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, pokiaľ je takáto požiadavka vo vnútroštátnej právnej úprave stanovená, nejedná sa o rozpor so smernicou 2008/48. Podľa zákonného ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že predmetnú náležitosť má obsahovať zmluva s tým, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Z obsahu predmetného oznámenia nemožno vyvodíť, že by došlo k jeho písomnému prijatiu žalobkyňou z dôvodu absencie jej podpisu. Z uvedeného je zrejmé, že predmetné oznámenie nemá formu zmluvy, a preto aj v prípade ak by obsahovalo dobu trvania zmluvy a splatnosť splátok úveru, nejedná sa o zmluvnú náležitosť.

20. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a v konaní úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).